

Bayer Zsolt: Ehhez a Nyugathoz? (5.)

2022 február 01. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Ezt is ismerjük! Amit szabad Jupiternek, nem szabad a kisökörnek.

Azt ígértük az el?z? rész végén, hogy egy 2005-ös Origó-cikk alapján kíséreljük meg bemutatni, mi is a fényességes Nyugat valódi célja Kínával, és honnan ered ez a gyomorforgató képmutatás, farizeusság, hazudozás – egyszóval mindaz, ami ezt a mai Nyugatot jellemzi és meghatározza:

Akkor – ismétlem – lássuk:

„Nem tud mit kezdeni az Egyesült Államok Kína növekv? erejével – állítják amerikai elemz?k George W. Bush amerikai elnök kétnapos kínai látogatása el?tt. Az amerikai külpolitika elbizonytalanodott, míg néhány hangadó az egyre növekv? veszélyt (az amerikai sajtó szerint a sárkányt) látja Kínában, addig mások a kereskedelmi kapcsolatokban és a kínai piacban rejlt? lehet?ségek kiaknázását követelik, azaz partnernek (pandának) tekintik Kínát. Csaba László egyetemi tanár szerint Kína egyel?re nem vágyik a jelenleginél nagyobb hatalomra, a gyors növekedéséb?l fakadó problémák megoldásán dolgozik. Egyszer?en csak annyi történt tehát, hogy Washington fejére n?tt a hatalmas panda.”

Igen, ez elég jó kiindulópontnak t?nik, ráadásul a hibátlan pedigréj?, echte liberális és Orbán-gy?löl? Csaba László a „szakért?nk”, lássunk tehát további idézeteket 2005-b?l, liberális szájból:

„Az amerikai–kínai viszony olyan, mint amikor egyszerre kell el?re menned és rágóznod” – így jellemezte az Egyesült Államok és a világ legnépesebb országának kapcsolatát Michael J. Green, George W. Bush ázsiai f?tanácsadója kongresszusi meghallgatásán. Bush szerdán kezd?dött ázsiai útján két napot tölt majd Kínában, ahol tárgyal Hu Csin-tao kínai elnökkel. A megbeszélést várhatóan a Green által lefestett hangulat jellemzi majd: gazdasági kérdésekben történhet megegyezés, a többi lehetséges téma – Tajvan ügye, a politikai és szabadságjogok kérdése – azonban nagyrészt szócséplés.”

Nahát! Hogy mit nem mondanak ezek a liberálisok! De nézzük tovább:

„Ezt vetítik el?re Bush ázsiai látogatásának el?zményei és a Kiotóban elmondott nyitóbeszéde. Már azzal is Kínának üzent, hogy közvetlenül ázsiai útja el?tt találkozott a dalai lámával, a kínai megszállás alatt álló Tibet szellemi vezet?jével. Kiotóban azonban a kritikus megjegyzéseket szóvirágok és diplomatikus udvariasság tompították. Az amerikai elnök egyrészt arról beszélt, hogy Kína tanulhatna Tajvantól. Másrészt pedig meger?sítette, hogy az Egyesült Államok egyetért a hivatalos kínai külpolitikai irányvonallal, az »egy Kína-elvvel«, amely kimondja, hogy az ország területe egységes és oszthatatlan, és ebbe beleszámítja a szakadár tartománynak tekintett Tajvant is.”

Szóvirágok, semmitmondó nyilatkozatok, röhejes (és egyre röhejesebb) kardcsörtetés, és a gazdasági érdekek megfellebbezhetetlen primátusa – de hát éppen err?l beszéltünk mi is eddig! De lássuk csak tovább:

„Bush beszédének kett?ssége jellemzi az amerikai külügy megosztottságát Kína ügyében. Az amerikai lapok ezt el?szeretettel írják le a sárkány és a panda harcaként. Azaz míg egyes amerikai kormányzati politikusok nagyobb gazdasági együttm?ködést és diplomáciai távolságtartást tartanak szükségesnek (?k a pandabarátok), addig a konzervatív csoportok a kínai térhódítás aggasztó jelenségére helyezik a hangsúlyt, és keményebb politikát javasolnak (?k a sárkánygyilkosok).

»Hová ez a nagy sietség?«– tette fel a kérdést júniusi szingapúri látogatásakor Donald Rumsfeld amerikai védelmi miniszter a kínai hadsereg modernizációjára és fejlesztésére utalva. Rumsfeld félelmei túlzottnak hatnak, figyelembe véve, hogy a stockholmi békekutató intézet, a Sipri adatai szerint Kína mindössze 35 milliárd dollárt (a Pentagon szerint 2-3-szor többet) költ évente hadi kiadásokra, szemben az Egyesült Államok 455 milliárdjával. Kína még az els? ötbe is alig fér bele, míg az USA fegyverkezése egymaga kiteszi a világ 47 százalékát.”

Ezt is ismerjük! Amit szabad Jupiternek, nem szabad a kisökörnek. És nincs vége:

„Rumsfeld azonban vérbeli héjaként azok közé tartozik, akik a gazdasági fenyegetésnél és lehet?ségnél jóval többet látnak Kínában. Rumsfeld mindig is kiemelt témaként kezelte Kína ügyét, ez kiderül a többek között általa és egykori helyettese, a Világbank jelenlegi elnöke, Paul Wolfowitz által jegyzett 2000-es és 2002-es amerikai védelmi stratégiából, amelyben a Bush-doktrínát fogalmazták meg 2001. szeptember 11. el?tt és után. A helyzetet úgy

értékelték, hogy a megnyíló Kína a következő évtizedben egyre jobban rászorul majd az olajbehozatalra, de a nyugat-ázsiai térségben elnyben van az USA-val szemben. A Kaukázusban és Közép-Ázsiában egyelőre kedvező helyzetben van Amerika, ami főleg az afganisztáni jelenlétnél köszönhető, de Nyugaton is fel kell lépni a kínai terjeszkedés ellen – ajánlották.”

Nos, kezdenek már kirajzolódni a geopolitikai szándékok és mozgatórugók és a valódi érdekek? Ha még mindig nem, olvassunk tovább:

„A stratégia szerint a Perzsa-öböl térségének olajtartalékai segíthetnek sakkban tartani Japán és az EU mellett Kínát is. Ez a »kezünk a csapon« szemlélet azonban az utóbbi időben kiigazításra szorul. Kína ugyanis – kínai vezetők szerint – diplomáciai aranykorát éli, több országgal ápol kapcsolatot, mint korábban bármikor. Nicholas Lardy Kína-szakértő szerint Peking jelentősen fejlesztette kapcsolatait a szomszédos országokkal, különösen Délkelet-Ázsiában. Ezek az országok külpolitikai szempontból Kína akaratát veszik már figyelembe Amerikáé helyett. A gravitációs központ eltolódott.

Aggasztó lehet a 2,3 milliós hadsereg és a közelmúltban meghirdetett modernizációs terv, illetve az egyre nagyobb kínai térnyerés. Kína stratégiai függetlenedését szolgálja a Sanghaji Együttműködési Szervezet (SCO), amelybe Kína és Oroszország mellett Kazahsztán, Tádzsikisztán, Üzbegisztán tartozik bele, Mongólia, Pakisztán, India és Irán pedig megfigyelőként vesz részt a munkában. A szövetség első látványos akciója az augusztusi kínai–orosz hadgyakorlat volt, de áttételesen az SCO-nak köszönhető az is, hogy az amerikai katonai támaszpontok nemkívánatossá váltak Üzbegisztánban és Kirgizisztánban. Egyre inkább felértékelődik Peking szerepe az Észak-Koreával folytatott tárgyalásokon is.

Stratégiai szempontból pedig megvetette lábát Kína más kontinenseken is. Így fontos szövetségese lett Irán mellett Csád, Szudán és Venezuela is. Ezekben az országokban dollármilliárdos kínai fejlesztések futnak, olajért cserében (Irán Kína olajexportjának 11 százalékát adja). Kína az együttműködésért a fejlesztések mellett piacához való hozzáférést és politikai támogatást ígér. Bár komolyabb összetűzés ezeken a területeken sem volt, Kína néhányszor már megleckéztette az USA-t. Peking vétőzta meg például a Szudán elleni keményebb fellépést az ENSZ Biztonsági Tanácsában, de Irán ügyében is úgy tesz, mintha nem értené, milyen atomprogramtól tartanak az amerikaiak. Állandóak Kína konfliktusai az USA legfontosabb ázsiai szövetségeseivel, Japánnal is.

Mindennek ellenére Kína – Rumsfeldéken kívül szinte senki szerint – nem akar egyelőre ennél többet. »A Kína világhatalmi helyzetével kapcsolatos kérdéseknek két fő vonatkozásuk van, egy belső, illetve egy külső. Egyrészt a kínai politikai rendszer lényege, fenntarthatósága, másrészt az országnak a világgazdaságban betöltött szerepe« – mondta az Origónak Csaba László közgazdász, egyetemi tanár. Csaba szerint hagyományos nagyhatalmi törekvések jelenleg nem jellemzik Kínát, és a Tajvannal kapcsolatos politika is elsősorban belső kérdésnek tekinthető, mivel a szigetet saját területének tekinti, és visszaszerzése – Makaóhoz és Hongkonghoz hasonlóan – legitimációs célokat, illetve a nacionalizmus erősítését szolgálja. Voltak és még lehetnek is kínai világpolitikai törekvések, jelenleg azonban nincsenek, és nem látszik, hogy vezető szerepre törekednének, akár szélesebb térségükben is – mondta Csaba.

A pekingi egyetem professzora, Zsu Feng szerint annyiról van csak szó, hogy »Kína felemelkedő hatalom, úgyhogy nehéz lenne elkerülni minden összeütközést az Egyesült Államokkal«. Bár nyáron komoly riadalmat okozott egy kínai tábornok nyilatkozata, aki atomcsapással fenyegette Amerikát egy elmérgesedő tajvani konfliktus esetén, a hivatalos kínai politika egyelőre békés hangú az esetek többségében. A konfliktuskerülést támasztja alá, hogy januárban légi utat nyitottak Tajvan és Kína között, ami a közeledés rég nem látott gesztusa volt. »Béke és fejlődés, hogy mindenhol harmónia, biztonság és virágzás köszöntson be« – fogalmazta meg a kínai külpolitikai törekvések célját az állami hírgyűnökség, és Hu Csin-tao kínai elnök például »békés felemelkedést« emleget. Az USA pedig egyelőre nem tud mit kezdeni a helyzettel, amit Kína pusztán gazdasági és embertömege jelent. »Ha ellenségként kezeljük Kínát most, akkor az ellenségünk lesz a jövőben« – fogalmazta meg az amerikai dilemmát nyáron maga Bush.”

Igen, kimondhatjuk, hogy ebben a cikkben nagyjából minden összefoglaltott, amit tudnunk kell. De egy dolgot újra felidézek:

„A stratégia szerint a Perzsa-öböl térségének olajtartalékai segíthetnek sakkban tartani Japán és az EU mellett Kínát is. Ez a »kezünk a csapon« szemlélet azonban az utóbbi időben kiigazításra szorul.”

Bizony, kiigazításra szorul, hiszen minden megváltozott, ám ez a néhány sor mindennél élesebben világít rá arra,

ami ma folyik.

Igen, Kína nagyhatalommá vált, ha minden így marad, akkor néhány éven belül minden gazdasági mutatót tekintve maga mögé fogja utasítani az Egyesült Államokat és a Nyugatot. Az USA keze pedig lecsúszott a csapról, ráadásul Obama már vette a bátorságot, és megfogalmazta a lényegét:

„Barack Obama elnök szerint Kína nagy játékosként ki magát a világ színpadán. Harminc évvel a kínai–amerikai kapcsolatok kezdete óta, a két ország kapcsolata fejlődik. Kína egy hatalmas és hasznot hajtó piac az USA számára. Obama elismeri a növekvő Kínát, mint a világ harmadik legnagyobb gazdaságát, útban a második pozícióért. Kína a legnagyobb külföldi tulajdonosa az amerikai államháztartási hiánynak. Például, Kína kérdésére, hogy Washington költséges politikája milyen hatást gyakorol a már szárnyaló amerikai deficitre és a kínai befektetések biztonságára, Washingtonnak választ kell adnia. Kína kissé félti amerikai befektetéseit.”

De hol van már Obama? Azóta Kína nem a világ harmadik legnagyobb gazdasága, hanem a második, útban az első pozícióért. Ám az egyre felfoghatatlanabb amerikai államháztartási hiánynak továbbra is Kína a legfőbb tulajdonosa.

Az Egyesült Államok pedig minden szinten hanyatlak. Bogár László elmélete igaznak bizonyul: minden birodalom nagyjából száz évig áll fenn.

És nézzünk még egy részt a 2005-ös cikkből:

„Kína stratégiai függetlenedését szolgálja a Sanghaji Együttműködési Szervezet (SCO), amelybe Kína és Oroszország mellett Kazahsztán, Tádzsikisztán, Üzbegisztán tartozik bele, Mongólia, Pakisztán, India és Irán pedig megfigyelőként vesz részt a munkában. A szövetség első látványos akciója az augusztusi kínai-orosz hadgyakorlat volt, de áttételesen az SCO-nak köszönhető az is, hogy az amerikai katonai támaszpontok nemkívánatossá váltak Üzbegisztánban és Kirgizisztánban.”

Milyen érdekes! Lassan azt is megértjük, miért robbant ki hirtelen ez az elcseszett „forradalom” (külföldi szervezett, ócska puccs) Kazahsztánban, igaz?

Amerika befolyása a térségben nullára redukálódott.

Afganisztánból is ki kellett vonulniuk – és pont úgy vonultak ki, ahogy egy hanyatló birodalom kivonulni képes: a semmit, a romokat, az árulást, a hazugságot, a teljes csődöt és a káoszt hagyták maguk után.

Ebben a helyzetben legújabb és legutolsó felvonulási terepük Ukrajna. *(Folytatjuk)*

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
